

VEROPOLIITTINEN OHJELMA

*Hyväksytty Sosialidemokraattiset nuoret ry:n XXV liittokokouksessa
6.-8.6.2014*

Sisällys

Sisällys	2
Johdanto.....	2
Kansainvälinen taso.....	3
Asuminen ja kiinteistöverotus	4
Kulutusverotus	5
Ympäristöverot.....	6
Henkilöverotus	7
Työnteon kannusteet	8
Sijoitusten verotus.....	9
Perintö- ja lahjaverotus.....	9
Pääomatulojen verotus.....	10
Harmaa talous	10
Yhteisöverotus.....	11

Johdanto

Verotulot ovat nykyaikaisen hyvinvointivaltion toiminnan perusta. Koulutus, terveydenhoito, sosiaalipalvelut ja muut tulonsiirrot rahoitetaan suureksi osaksi erilaisilla veroilla. Verot tulee kerätä oikeudenmukaisesti ja siten, että verotus ei tarpeettomasti haittaa talouden toimintaa ja sen aiheuttama hyvinvointitappio jäisi mahdollisimman pieneksi.

Verot tulee kerätä pääasiassa neutraaleilla veroilla. Tämän lisäksi on erityisesti tuloverotuksen ja tulonsiirtojen kautta turvattava oikeudenmukaisempi tulonjako ja luotava muutamilla veromuodoilla positiivisia ulkoisvaikutuksia ohjaamalla yritysten ja kotitalouksien valintoja. Tarpeettomasti käyttäytymiseen vaikuttavia ja hallinnollisia kuluja tuovia verotukia tulee karsia. Veropohjaa on laajennettava ja vastavuoroisesti verokilpailulle alttiita veroja tulee kohtuullisesti keventää kilpailukyyn ja yritteliäisyyden turvaamiseksi. Monet ongelmat, kuten matalapalkkatyön vastaanottamisen kannattavuuden turvaaminen, vaativat verouudistuksen ja sosiaaliturvajärjestelmän samanaikaista uudistamista ja yhteensovittamista.

Verojärjestelmästä on tehtävä nykyistä selkeämpi, oikeudenmukaisempi ja hallinnollisesti kevyempi. Toteutettavan veropolitiikan tulee olla johdonmukaisempaa ja ennen kaikkea talouden toimijoiden näkökulmasta ennustettavampaa. Oikeusvarmuus on keskeinen investointipäätöksiin vaikuttava kilpailutekijä, minkä vuoksi Suomi tarvitsee useiden verolakien kohdalla kokonaisuudistusta ja tuomioistuimiin selkeästi tietyille oikeudenoille erikoistuneita tuomareita.

Verovarojen vastineeksi on kyettävä tarjoamaan tasokkaita julkisia palveluja. Näin erityisesti hyvinvointiyhteiskunnan selkärangan toimivan suuren keskiluokan veronmaksumoraali säilyy jatkossakin. Etuuksien maksajat ja saajat eivät saa eriytyä liiaksi toisistaan, jotta järjestelmän hyväksyttävyyys ja legitimitteetti säilyy kansalaisten silmissä.

Kansainvälinen verokilpailu ja veroparatiisitalous rajoittavat kansallisen tason taloudellista ja veropoliittista liikkumavaraa. Tämä vaihtoehtottomuus kaventaa puoluepoliittisia eroavaisuuksia ja rapauttaa näin myös demokratiaa. On kestävätilanne, että yritykset ja pääomat toimivat globaalisti, mutta kansainvälisen ja eurooppalaisen tason sääntely on edelleen alkutekijöissään.

Siirtohinnoittelu ja maiden toisistaan poikkeavat lainsäädännöt ja valvontaresurssit tarjoavat lähes loputtomat verosuunnittelumahdollisuudet monikansallisille konserneille. Tilanne on kestävä yhteiskuntien rahoituspohjien suojaamisen näkökulmasta, mutta myös makrotalouden kannalta erittäin haitallista: sen sijaan että pääomat kohdentuisivat sinne, missä ne tuottavat parhaiten, ne pakenevat sinne, missä on tiukin pankkialaisuus eikä lainkaan veroja. Tämän lisäksi aggressiiviseen verosuunnitteluun ja verovalvontaan käytetään valtavasti resursseja, joilla voitaisiin luoda hyvinvointia toisaalla. Tämä epäoikeudenmukaisuus on kitkettävissä ainoastaan yhteisillä poliittisilla päätöksillä, minkä vuoksi sosialidemokratian on maailman ainoana aidosti globaalina poliittisena vaihtoehtoliikkeenä kyettävä huomattavasti nykyistä yhtenäisempään ja aktiivisempaan ylikansalliseen yhteistyöhön ja luotava maailmanlaajuisesti selkeä linja ongelman ratkaisemiseksi. Ilman kansainvälisen tason ongelmien ratkaisemista on mahdotonta luoda kansallisella tasolla kestävä, oikeudenmukaista ja tehokasta verojärjestelmää.

- Verojärjestelmästä on tehtävä selkeämpi, oikeudenmukaisempi ja hallinnollisesti kevyempi.
- Verot tulee kerätä pääasiassa neutraaleilla veroilla.
- Tuloverotuksen ja tulonsiirtojen kautta turvattava oikeudenmukaisempi tulonjako.
- Veropohjaa on laajennettava ja vastavuoroisesti verokilpailulle alttiita veroja tulee kohtuullisesti keventää kilpailukyyn ja yritteliäisyyden turvaamiseksi.
- Verovarojen vastineeksi on tarjottava tasokkaita julkisia palveluja.
- Poliittisesti on lisättävä ylikansallista yhteistyötä ja luotava maailmanlaajuisesti selkeä linja laittoman pääomapaon ja haitallisen verokilpailun kitkemiseksi.

Kansainvälinen taso

Pääomien siirtyminen keinotekoisesti veroparatiiseihin on suurin veropohjien kestävyttä koetteleva ongelma valtioille. Hyvin merkittäväksi ongelmaksi on muodostunut myös verokilpailu. Pääomamarkkinoiden vapauttamisesta saakka valtioiden kilpailu sijoituspääomasta on saanut ne laskemaan yhteisö- ja pääomatuloverokantojaan. Samalla verokilpailu on saanut vielä haitallisempia muotoja joidenkin valtioiden luodessa monikansallisten konsernien aggressiivisen verosuunnittelun näkökulmasta suotuisia verosopimusverkostoja ja lainsäädäntöä.

Verokilpailu voi parhaimmillaan toimia julkisen sektorin koon hillitsijänä ja tehostaa sen toimintaa, jotta hyvinvointipalvelut koettaisiin edelleen oikeudenmukaisena vastineena verotukselle. Pidemmällä aikavälillä tämä ns. kilpailu kohti pohjaa johtaa kuitenkin julkisen sektorin rahoituspohjan merkittävään kaventumiseen ja tulonsiirtojen vähenemisen myötä tuloerojen kasvuun. Samalla kun verokilpailulle alttiita veroja on jatkuvasti alennettava, on rahoitusvajeen paikkaamiseksi ainakin osa kaventuneesta verokertymästä kerättävä erilaisten tasaverojen avulla, mikä lisää tulonjaon epäoikeudenmukaisuutta.

Haitallisen verokilpailun estämiseksi Euroopan unionissa tulee asettaa yhteisöverolle alaraja, jonka alle kansallisin päätöksin ei yhteisöveroa saa laskea. Lainsäädäntöä tulee harmonisoida mm. kieltämällä vapautusmenetelmä kaksinkertaisen verotuksen poistamismenetelmänä ja säätämällä välyhteisösäännökset pakollisiksi kaikille unionin jäsenvaltioille. Välyhteisösääöksillä pyritään estämään veroparatiisiyhtiöiden keinotekoista käyttämistä veronkierron välineenä, estämään haitallista verokilpailua ja pääomien virtaamista matalan verotuksen valtioihin. Haitalliseen verokilpailuun tulee puuttua rajoittamalla innovaatioboksien kaltaisten verokannustimien käyttöönottamista ja harmonisoimalla veropohjasäännökset. On myös luotava säännökset siitä, että mikäli lähdevaltio ei jotain tiettyä tuloa verota, on yhtiön rekisteröintivaltiolla verotusoikeus. Valuutta- ja finanssitransaktiovero tulee toteuttaa mahdollisimman pian koko Euroopan unionin laajuisena. Kaikkiin sopimuksiin on välttämätöntä saada mukaan myös jäsenvaltioiden alusmaat ja finanssikeskus London City.

Kansainvälisellä tasolla YK:n verokomitealle tulee antaa veroparatiisien vastaisessa työssä keskeisin rooli. Heikkojen valvontaresurssiensa vuoksi nykyisessä veroparatiisitaloudessa suurimpana häviäjänä olevien kehitysmaiden ääni kuuluu siellä, toisin kuin OECD:ssä, missä useat yhteisen edun mukaiset hankkeet ovat kuivuneet kokoon muutaman nykytilanteesta hyötävän maan vastustuksen takia.

Veronkierron ja veroparatiisien vastaisessa työssä yksi keskeisimpiä ongelmia on tietojenvaihdon toimimattomuus. Valtiot ovat solmineet keskenään tietojenvaihtosopimuksia, mutta nykyisin ns. fishing-kielto estää tietojenvaihtosopimusten tehokkaan käytön. Tietojenvaihtopyyntö edellyttää yksilöitäviä tunnistetietoja ja näyttöä jonkinasteisesta veropetoksesta, mutta tällaista näyttöä on usein mahdotonta saada ilman pyynnön kohteena olevia tietoja. Euroopan unionin alueella tulee sopia automaattisesta verotietojenvaihdosta ja luoda yhteinen Euroopan laajuinen yritystietokanta. Yhtiöiden omistajatiedot on oltava julkisia kaikissa EU-maissa.

Veronkierron ja erityisesti siirtohinnoittelun kautta tapahtuvan aggressiivisen verosuunnittelun ja kehitysmaiden riiston estämisessä keskeistä olisi säätää maakohtainen tilinpäätösraportointi pakolliseksi kaikille monikansallisille konserneille. Uudistuksesta koituvat hallinnolliset kulut olisivat pienet, mutta mm. sijoittajien ja kuluttajien kannalta tällainen läpinäkyvyys olisi erittäin tärkeää.

Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön OECD:n musta lista on nykyisellään täysin toimimaton, minkä vuoksi siihen perustuvat veronkiertoa estävät säädökset ovat menettäneet osittain merkityksensä. Lukuisat veroparatiisit ovat päässeet listalta pois solmimalla verosopimuksia enimmäkseen keskenään. Valtioiden kilpaillessa yrityksistä ja pääomista yhä haitallisemmin tavoin tulisi myös veroparatiisin käsitettä uudistaa. Suurten pankkien ja palveluntarjoajien lobbausvalta tulee saada kuriin ja kirjanpitostandardit suunnittelevan IASB:n asema tulee ajaa alas.

Eri puolilla maailmaa on otettu käyttöön ns. tehokkaan katumisen ohjelmia, missä on kyse määräajassa viranomaisille ilmoitettuihin veroparatiisisijoituksiin sovellettavista normaalia lievemmistä sanktioista. Erityisesti ilmoittamattomien verokeidasjärjestelyjen kaltaisissa vaikeammin selvitettävissä tapauksissa tehokkaan katumisen ohjelmat täydentävät olennaisella tavalla viranomaisvalvonnan välineistöä. Alentuneiden sanktioiden tuoma kannustin yhdistettynä tietojenvaihtosopimusten, pankkisalaisuuden avautumisen ja mittavien ilmiantotapausten myötä samanaikaisesti kasvavaan kiinnijäämisriskiin on toiminut tehokkaana kannustimena jokaisessa toteutetussa ohjelmassa. Suomen tulee toteuttaa vastaavanlainen ohjelma ja lisätä veroparatiisien kautta tapahtuvan veronkierron estämiseen kohdistuvia resursseja muiden Pohjoismaiden tasolle. Suomen tulee myös asettautua vahvemmin veroparatiisien vastaisen työn eturintamaan tuottamalla uusia aloitteita ja tutkimusta.

Verokilpailussa Suomen tulee jatkossakin noudattaa aktiivisen ja passiivisen verokilpailun sijasta sopeutuvan veropolitiikan mallia, jossa kansallisiin toimenpiteisiin ryhdytään, jos kansainvälisessä veroympäristössä tapahtuvat muutokset uhkaavat muuten johtaa veropohjan karkaamiseen maasta.

- Euroopan unionissa on asetettava yhteisöverolle alaraja.
- Vapautusmenetelmä kaksinkertaisen verotuksen poistamismenetelmänä on kiellettävä.
- Väliyhteisösäännökset on säädettävä pakollisiksi kaikille unionin jäsenvaltioille.
- Valuutta- ja finanssitransaktiovero tulee toteuttaa mahdollisimman pian koko Euroopan unionin laajuisena.
- Veropohjasäännökset on harmonisoitava.
- Kansainvälisellä tasolla YK:n verokomitealle tulee antaa veroparatiisien vastaisessa työssä keskeisin rooli.
- Euroopan unionin alueella on sovittava automaattisesta verotietojenvaihdosta ja luoda yhteinen yritystietokanta.
- Maakohtainen tilinpäätösraportointi on tehtävä pakolliseksi kaikille monikansallisille konserneille.

Asuminen ja kiinteistövero

Kiinteistövero on vakaa veromuoto, joka on riippumaton verosuunnittelusta ja kansainvälisestä verokilpailusta. Kiinteistövero vääristää talouden toimintaa vähemmän kuin mikään muu veromuoto ja kunnille maksettavana verona se on myös tehokas tapa hinnoitella epäsuorasti paikallisia julkisia palveluja. Kiinteistövero ei ole Suomessa kansainvälisesti arvioiden erityisen kireä ja sen asema verojärjestelmässä on muutoinkin vielä huomattavasti pienempi kuin monissa länsimaissa.

Kiinteistövero on sikäli progressiivinen, että omistus- ja sijoitusasuntojen omistus on keskittynyt enemmän keski- ja suurituloisille, joskin veron tosiasiallinen kohtaanto riippuu viime kädessä kiinteistön tyyplistä sekä siitä, missä määrin

kiinteistövero on siirrettävissä vuokriin. Tarve työn verotuksen kiristämiseksi tulee jatkossa kompensoida korottamalla kiinteistöveron ylä- ja alarajaa, koska siten on mahdollista tehdä työstä kannustavampaa. Kiinteistövero toteuttaa myös tuloveroa paremmin ”hyötyjä maksaa” – periaatetta julkisten palvelujen rahoituksessa, koska monien paikallisten palvelujen arvo kapitalisoituu maan hintaan ja näin ollen paremmista palveluista hyötyvä maksaa enemmän veroja.

Kun kiinteistövero irrotettiin verotulojen tasausjärjestelmästä, hyötyjiä olivat kaupunkiseutujen liikerakennuskeskittymät ja suurimpia häviäjiä maa- ja metsätalousvaltaiset kehyskunnat. Asuntoinfran luominen ja ylläpitäminen on kallista, minkä vuoksi onkin oikein, että kunnat saavat pitää kiinteistöverot itsellään palkkiona investoinnista. Maa- ja metsätalousmaa on nykyisin vapautettu verosta, mikä käytännössä heikentää pienten maa- ja metsätalousvaltaisten kuntien palveluja tai vaihtoehtoisesti nostaa niiden asukkaiden tuloveroja.

Omistusasunto on useimpien kotitalouksien ylivoimaisesti tärkein yksittäinen varallisuuserä. Nykyisellään Suomen verojärjestelmä suosii voimakkaasti omistusasumista yksityiseen vuokra-asumiseen nähden. Verotus ohjaa investoimaan omaan asuntoon lainarahalla, mikä voi johtaa kotitaloudet riskialttiiseen varallisuusasemaan. Kansantaloudellisesti vielä suurempi ongelma on kuitenkin se, että omistusasumisen tuki vähentää liikkuvuutta työmarkkinoiden mukana.

Asumisen verotusta on uudistettava siten, että se mahdollistaisi nykyistä joustavammin muuttamisen työn, elämäntilanteen ja perheeseen mukaan. Varainsiirtovero on tutkimusten mukaan tässä suhteessa erittäin haitallinen nostaessaan asunnon vaihtamisen hintaa ja vähentäessään sen vuoksi muuttamista esimerkiksi työn perässä. Varainsiirtoveroa tuleekin asteittain keventää. Vastavuoroisesti asuntolainan korkovähennysoikeuden poistaminen tulee toteuttaa nykyistä aikataulua selkeästi nopeammin, koska se kapitalisoituu asuntojen hintoihin ja kannustaa joustamattomaan omistusasumiseen. Ensiasunnon hankintaan liittyvät verotuet tulee myös poistaa. Korkovähennysoikeus tulee kuitenkin säilyttää ensiasunnon ostajilla, jotta voidaan tukea erityisesti nuoria ja lapsiperheitä. Omistus- ja vuokra-asumisen verotuksellista epäsuhtaa tulisi korjata vapauttamalla ns. normaalituotto pääomatuloverosta, jolloin vuokratulojen verotus kevenisi. Menetettyjä verotuloja voitaisiin korvata kiristämällä kiinteistöverotusta, joka on nykyisellään kansainvälisesti vertaillen kevyttä.

- Tarve työn verotuksen kiristämiseksi tulee jatkossa kompensoida korottamalla kiinteistöveroja.
- Metsätalousmaa on tuotava kiinteistöverotuksen piiriin.
- Asumisen verotuksen on mahdollistettava nykyistä joustavammin muuttaminen työn, elämäntilanteen ja perheeseen mukaan.
- Varainsiirtoveroa tulee keventää.

Kulutusverotus

Kulutusverot ovat välillisiä veroja, joiden veropohjana on tavaroiden ja palvelujen kulutus. Kulutuksen verottamisen keskeiset peruslinjat määritellään EU-tasolla, minkä vuoksi Euroopan laajuisesti onkin harmonisoitu sekä arvonlisäverotuksen veropohja että verokantojen lukumäärä ja taso.

Arvonlisävero on tasavero ja tutkimustiedon valossa tasaveroilla on regressiivisiä tulonjakovaikutuksia. Koska arvonlisäveroprosentti on kaikille sama, vero kohdistuu siis suhteellisesti haitallisemmin pienituloisiin, jotka kuluttavat miltei kaikki tulonsa. Tasaverona arvonlisävero ei kuitenkaan vähennä koulutautumisen ja työuralla oppimisen tuottoa eikä heikennä kannusteita yrittäjyyteen tai työelämässä eteenpäin pyrkimiseen. Kulutusverojen avulla voidaan myös verottaa sitä pääomaa, joka karkaa tuloverotuksen ulottumattomiin.

Painopisteen siirtäminen ansiotuloverotuksesta kulutusveroihin ei viime vuosien tutkimustiedon mukaan parantaisi työllisyyttä, koska erityisesti työvoimavaltaisilla aloilla kulutusverot vaikuttavat työnteon kannustimiin ja ostovoimaan aivan samalla tavoin kuin tuloverokin. Empiirisissä tutkimuksissa on havaittu ihmisten kulutuksen ja työn tarjonnan reagoivan herkemmin tuloveron muutoksiin, mutta verokiilan säilyessä samana on erityisesti pienyrittäjien ollut vaikeaa sisällyttää kulutusverojen nousua hintoihin täysimääräisesti, mikä puolestaan on asettanut vastaavasti

haasteita työllistämiseksi. Suomen yleinen arvonlisäverokanta on kansainvälisessä vertailussa jo keskitasoa korkeampaa, eikä sitä tule nostaa tulevaisuudessa.

Tulonjakotavoitteiden toteuttaminen kulutusverojen avulla esimerkiksi ruoan alennetun verokannan muodossa on erittäin kallis ja epätarkasti kohdentuva keino, koska suurituloiset kuluttavat joka tapauksessa euromääräisesti enemmän kuin pienituloiset. Tulonjaolliset tavoitteet tulee toteuttaa pääasiassa tuloverotuksen ja tulonsiirtojen kautta. Arvonlisäverotuksessa sen sijaan tulee siirtyä laajapohjaiseen yhden verokannan malliin ja veropohjaan sisällytetään nykyisestä poiketen myös rahoituspalvelut. Yhden verokannan arvonlisäverosysteemissä hallintokulut ovat merkittävästi pienemmät ja lisätuotot nykyiseen nähden erittäin merkittävästi suuremmat. Verotuloilla, jotka saadaan korottamalla ruoan arvonlisäverokantaa, voidaan rahoittaa perusvähennyksen noston kaltaisia tulonsiirtoja pienituloisille kotitalouksille. Se on huomattavasti toimivampi ja tehokkaampi tapa tulojen uudelleenjakoon. Alennettuja arvonlisäverokantoja voidaan käyttää poikkeuksellisesti suhdanteiden tasaamiseen, mutta vain mikäli kyse on uskottavasti tilapäisestä kokeilusta ja alennuksen siirtyminen hintoihin kyetään varmistamaan.

Kulutusveroilla on kielteisiä vaikutuksia muun muassa työn tarjontaan, minkä vuoksi on toisinaan esitetty mm. vapaa-aikana kulutettavien hyödykkeiden korkeampaa verotusta. Niiden samoin kuin epäterveellisen ruoan verotuksen kiristäminen on kuitenkin osoittautunut lukuisten rajanveto-ongelmien ja negatiivisten käyttäytymisvaikutusten vuoksi kansainvälisissä tutkimuksissa mahdottomaksi, minkä vuoksi taloudellisesti tehokkain tapa on antaa arvonlisäveron toteuttaa pelkästään fiskaalista tavoitetta. Haitallista kulutusta sen sijaan tulee jatkossakin pyrkiä vähentämään korottamalla valmisteveroja siinä määrin kuin se ei kohtuuttomasti johda tuonnin lisääntymiseen esimerkiksi Virosta.

Vähäisen liiketoiminnan harjoittaja on nykyisin vapautettu arvonlisäverosta, jos tilikauden liikevaihto on enintään 8 500 euroa. Velvoitteiden lieventämiseksi, harmaan talouden torjumiseksi ja pienyritysten kasvumahdollisuuksien edistämiseksi olisi perusteltua nostaa tätä tasoa 15 000 euroon ja asteittain pienenevän veronhuojennuksen kattoa 40 000 euroon. Euroopan unionin liittymissopimuksessa Suomelle on kuitenkin myönnetty oikeus vapauttaa verosta vain sellaiset vähäisen liiketoiminnan harjoittajat, joiden vuosiliikevaihto on enintään 10 000 euroa ja arvonlisäverovelvollisuuden alarajan nosto tämän raja-arvon yläpuolelle edellyttäisi komission ehdotukseen pohjautuvaa neuvoston poikkeuslupaa. Verovelvollisuuden raja tulee joka tapauksessa korottaa sallittuun maksimiin ja samalla korottaa huojennusten ylärajaa.

Kulutusverotuksen kaltainen useista lähteistä tulevaan informaatioon perustuva järjestelmä ei ole yhtä haavoittuvainen väärinkäytöksille kuin useimmat muut verotuksen osa-alueet. EU:n sisäisessä kaupassa harmonisaation rajallisuus, kohdemaaperiaatteen käyttäminen ja veropohjan kapeus ovat kuitenkin aiheuttaneet mittavia veromenetyksiä erityisesti ns. karusellipetosten vuoksi. Euroopan unionissa tuleekin laajentaa veropohjaa, harmonisoida verokantoja, siirtyä alkuperämaajärjestelmään ja laajentaa eri maiden veroviranomaisten yhteistyötä.

- Yleistä arvonlisäverokantaa ei tule nostaa.
- Arvonlisäverotuksessa tulee siirtyä laajapohjaiseen yhden verokannan malliin ja veropohjaan sisällytetään nykyisestä poiketen myös rahoituspalvelut.
- Ruoan arvonlisäverotuloilla voidaan rahoittaa perusvähennyksen noston kaltaisia tulonsiirtoja pienituloisille kotitalouksille.
- Haitallista kulutusta on vähennettävä korottamalla valmisteveroja.
- Vähäisessä liiketoiminnassa verovelvollisuuden raja tulee korottaa sallittuun maksimiin ja samalla korottaa asteittain pienenevän veronhuojennuksen ylärajaa.
- Euroopan unionissa tulee siirtyä alkuperämaajärjestelmään ja laajentaa eri maiden veroviranomaisten yhteistyötä.

Ympäristöverot

Energia- ja ympäristöverot ovat luonteeltaan tasaveroja. Ihmisillä on kuitenkin mahdollisuus pienentää omaa verorasitustaan esimerkiksi tehostamalla energiankäyttöä. Välillisen verotuksen kiristäminen ympäristöverotuksen

kautta on perusteltua sikäli kuin ympäristösyöt sitä puoltavat. Kansainvälinen päästökauppa on ilmastonmuutoksen keskeinen torjuntakeino.

Nykyisin kaivosteollisuuden raaka-aineet viedään jalostamattomina maasta pois ympäristöhaittojen jäädessä kaivospaikkakunnille. Suomessa tulee ottaa käyttöön kaivospaikkakunnille maksettava kaivosvero, jolla kompensoitaisiin kaivosten aiheuttamat ympäristöhaitat paikallisesti ja tasattaisiin myös muita riskejä, joita kaivostoiminnan aloittaminen aiheuttaa kunnille mittavien investointien muodossa.

Turpeen verotusta tulee asteittain kiristää, mutta säilyttää se kuitenkin kilpailukykyisenä suhteessa kivihiileen. Kaikkia fossiilisia polttoaineita tulee verottaa päästöjen mukaan ja polttoöljyn käyttöä esimerkiksi maataloudessa ei tule suosia veronpalautuksin. Jätevero on laajennettava jätteen polttoon. Näin jätteen hyötykäyttö materiaana tulee kannattavammaksi. On myös luotava sellainen uraaniveromalli, joka ei vaarantaisi voimalaitosten kannattavuutta eikä vähentäisi ratkaisevasti ilmastopoliittisia kannustimia hiilivapaaseen energiantuotantoon.

Auto- ja ajoneuvoveroa tulee asteittain laskea vähiten päästävien autojen kohdalla ja vastaavasti korottaa eniten päästävien autojen veroa. Rekisteröidyt veneet tulee saattaa verotuksen piiriin. Eri kilometriveromuotojen tulee kohdella tasapuolisesti eri seutuja. Työmatkaliikkumisen tulee kannustaa nykyistä paremmin kestäviin liikkumisen muotoihin. Autoedun myöntöperusteita tulee kiristää ja kilometrikorvausten käyttöön ansaintakeinona on puututtava. Lisäksi kannustetaan työnantajia mm. työsuhdematkalippujen tarjoamiseen.

Windfall – vero tulee ottaa käyttöön talouden kannalta järkevällä aikataululla, koska nykyisin vanha vesi- ja ydinvoima saavat ansiotonta hyötyä siitä, että päästökauppa nostaa sähkön hintaa. Junaliikenteen kilpailukykyä on parannettava ja lentoliikenteen kasvua hillittävä lopettamalla kotimaan lentoliikenteen polttoaineiden verovapaus.

- Kansainvälinen päästökauppa on ilmastomuutoksen keskeinen torjuntakeino
- Suomessa tulee ottaa käyttöön pieni kaivospaikkakunnille maksettava kaivosvero
- Turpeen verotusta on asteittain kiristettävä
- Kaikkia fossiilisia polttoaineita tulee verottaa päästöjen mukaan
- Suomeen on luotava uraaniveromalli, joka ei vaaranna voimalaitosten kannattavuutta eikä vähennä ratkaisevasti ilmastopoliittisia kannustimia hiilivapaaseen energiantuotantoon.
- Rekisteröidyt veneet tulee saattaa verotuksen piiriin
- Autoetua, työmatkavähennyksiä ja kilometrikorvauksia tulee kiristää ja kannustaa työnantajia mm. työsuhdematkalippujen tarjoamiseen.
- Windfall – vero tulee ottaa käyttöön talouden kannalta järkevällä aikataululla.

Henkilöverotus

Tutkimusten mukaan progressiivinen verotus ja edes verotuksen kiristyminen ei haittaa pitkän aikavälin talouskasvua, jos julkinen sektori pystyy sen avulla takaamaan peruspalvelut ja tulonjaon tasaisuuden, sekä tukemaan työssäkäyntiä sosiaalipolitiikan ja koulutuksen kautta. Tasaisella tulonjaolla ja mahdollisuuksien tasa-arvolla on todettu olevan myönteisiä vaikutuksia erilaisiin hyvinvoinnin indikaattoreihin. Verotuksen tuloeroja kaventavaa vaikutusta on heikentänyt erityisesti ylimpien ansio- ja pääomatulojen erilainen kohtelu. Veroasteet ovat alentuneet eniten kaikkein suurituloisimmilla, joiden tuloista palkat eivät ole merkittävä osa.

Ansiotulojen verotuksessa keskeisin rooli on kunnallisverolla. Kunnallisvero on lähtökohtaisesti tasavero, joskin se sisältää erinäisten vähennysten vuoksi progressiivisen veron elementtejä. Valtion progressiivinen ansiotuloverotus tulee säilyttää nykyisellään, mutta kunnallisverotuksessa painopistettä on siirrettävä tuloverosta kiinteistöveron suuntaan.

Ansiotulojen verotuksesta valtaosa tapahtuu kuntien toimesta kun taas valtion verotulot muodostuvat pääosin kulutuksen verotuksesta. Kunnat saavat keskimäärin lähes puolet tuloistaan veroina, mutta hyvin merkittävä osa erityisesti pienistä kunnista saa suurimman osan tuloistaan valtion tukina, jolloin kannusteet kuntarakenteen muuttamiseen ja omaan aktiiviseen elinkeinopolitiikkaan pienenevät. Verotuloista riippuvaiset kunnat ovat kärsineet

taantumasta eniten samalla kun valtionosuuksista riippuvaliset kunnat ovat pärjänneet paremmin. On selvää, että järjestelmä ei ole tältä osin kestäväällä pohjalla.

Lukuisten verovähennysten vuoksi kunnallisverotus on keventynyt. Nykyistä vakaamman tulopohjan saavuttamiseksi tulee kunnilla olla jatkossa mahdollisuus laajentaa tulopohjaansa esimerkiksi ulottamalla kiinteistövero koskemaan myös metsäkiinteistöjä. Pääomatuloilla elävät eivät tue verovaroin kunnallisia palveluja, minkä vuoksi olisi perusteltua, että kunnat saisivat osan asukkaidensa maksamista pääomatuloveroista.

Henkilöille ja yhteisöille määrätty Yle-vero tulee poistaa ja Yleisradion rahoitus hoitaa valtion budjetin kautta. Arvonlisäveroon sidottu rahoitus heilahtelisi suhdanteiden mukana, jolloin toiminnan resurssit kasvaisivat hyvinä aikoina ja taantumana aikana toimintaa tulisi tehostaa.

Lapsilisiin on tehtävä huomattava tasokorotus ja vastavuoroisesti poistettava sisarkorotusjärjestelmä sekä asetettava lapsilisät veronalaisiksi. Näin lapsilisien verotuksesta saadaan progressiivinen ja tuki kohdentuu paremmin sitä erityisesti tarvitseville. Verotulot tulee käyttää varhaiskasvatukseen ja ennaltaehkäisevään lapsi- ja perhetyöhön.

Lainsäädännöllä tulee jatkossakin tukea myös ulkomaisten osaajien hakeutumista suomalaisten yritysten ja tieteellisen tutkimuksen palvelukseen esimerkiksi ns. avainhenkilölain kehittämisellä.

- Valtion progressiivinen ansiotuloverotus tulee säilyttää nykyisellään, mutta kunnallisverotuksessa painopistettä tulee siirtää tuloverosta kiinteistöveron suuntaan.
- Kunnille on ohjattava osa asukkaidensa maksamista pääomatuloveroista.
- Yleisradion rahoitus tulee hoitaa valtion budjetin kautta ja sitoa se arvonlisäveroon.
- Lapsilisiin on tehtävä huomattava tasokorotus ja vastavuoroisesti poistettava sisarkorotusjärjestelmä sekä asetettava lapsilisät veronalaisiksi.

Työnteon kannusteet

Työtuloverotuksen suurimmat vaikutukset palkansaajien käyttäytymiseen kohdistuvat pääasiassa hyvin pienituloisiin ja kaikkein suurimpia tuloja nauttiviin. Pienituloisten kohdalla verotuksen ja sosiaaliturvan yhteisvaikutus voi vähentää merkittävästi kannusteita työmarkkinoille osallistumiseen, kun taas suurimmilla tulotasoilla verotukseen voidaan reagoida aktiivisemmalla verosuunnittelulla. Sen sijaan progressiivisen verotuksen aiheuttamat negatiiviset vaikutukset muilla tulotasoilla esimerkiksi työuralla etenemisen, tuottavuuden tai kouluttautumisen suhteen ovat tutkimusten mukaan vain hyvin marginaalisia, vaikka tasaveron kannattajat usein toista väittävätkin.

Ansiotuloverotuksessa erityistä huomiota tulee kiinnittää työllistymisen kannustimiin ja aggressiivisen verosuunnittelun estämiseen. Työn tekemisen tulee olla aina kannattavaa ja siksi työllistymisen kannusteita luotaessa verotusta ja sosiaaliturvaa tulee kehittää yhtenä kokonaisuutena. Nykyisin työtulojen ja sosiaaliturvan jyrkkä erillisuus on tehnyt erityisesti osa-aikatyöstä kannattamatonta ja byrokratian vuoksi vaikeaa. Sosiaaliturvan ja palkkatulojen yhteensovittaminen nykyistä paremmin on välttämätöntä, koska siirryttäessä teollisuusyhteiskunnasta palvelusyhteiskunnaksi ei töitä voida suunnitella entiseen tapaan kokoaikaisiksi.

Tavoitteen saavuttamiseksi kunnallisverotuksen ansiotulovähennystä on nostettava ja ansiotulovähennyksen poistumisvaiheen kokonaisrajaveroja alennettava. Myös tulosidonnaisten etuuksien väheneminen tulisi tapahtua nykyistä porrastetummin. Muut verotukselliset kannusteet tulee kohdistaa niille ryhmille, joiden työn tarjonta on joustavaa. Verotuksen vaikutukset työn tarjontaan keskittyvät naisten, iäkkäiden työntekijöiden ja erityisesti yksinhuoltajien osallistumis päätöksiin, kun taas miesten työn tarjonta on suhteellisen joustamatonta verotuksen suhteen. Erityisesti pienten lasten äideille käteen jäävän tulon määrällä on usein ratkaiseva merkitys työmarkkinoille osallistumisessa. Julkinen päivähoito kannustaa työhön osallistumiseen kun taas kotihoidon tuki toimii päinvastoin, minkä vuoksi rakenteelliset uudistukset olisivat välttämättömiä myös sen osalta.

- Verotusta ja sosiaaliturvaa tulee kehittää yhtenä kokonaisuutena.
- Sosiaaliturvan ja palkkatulojen yhteensovittaminen nykyistä paremmin on välttämätöntä.

- Kunnallisverotuksen ansiotulovähennystä on nostettava ja poistumisvaiheen kokonaisrajaveroja alennettava.

Sijoitusten verotus

Helsingin pörssi on kuihtumassa. Vuosituhannen vaihteesta lähtien pörssistä lähteviä yhtiöitä on ollut miltei joka vuosi enemmän kuin listautujia. Useimmiten ulkomaiset toimijat ovat ostaneet kasvavat ja kasvuvaiheessaan usein runsaasti valtiollista tukea saaneet suomalaisyritykset pois pörssistä. Tällöin on yleensä ollut surauksena pääkonttorin, kotimaisen osaamisen ja työpaikkojen valuminen pois Suomesta.

Hyvinvointiyhteiskuntamme on rakentunut pitkälti yrittäjyyden ja suuren keskiluokan veronmaksumoraalin varaan. Elinvoimaisen kotimaisen pörssin merkitys on erityisen suuri listautuville kasvuyrityksille, joiden olisi vaikeampi toimia ulkomaisessa ympäristössä. Kasvava yritys tarvitsee rahoitusta ja näkyvyyttä, jolloin yhteiskunnan on kyettävä tukemaan yritysten listautumishalukkuutta. Nykyisellään tilanne on täysin päinvastainen.

Verotuksen keinoin tulee tukea kotimaista omistusta säätämällä alle 1000 euron suuruiset osingot verovapaiksi. Tällä kannustettaisiin kotitalouksia kotimaisen työllisyyden tukemiseen ja kansallisvarallisuuden kasvattamiseen sen sijaan, että inflaatio syö varallisuusmassaa pankkitileillä. Verovapaus maksaisi vain muutamia kymmeniä miljoonia ja todennäköisesti tasoittaisi tulonjakoa, koska se vähentäisi hiukan suurituloisten suhteellista osuutta kansalaisten kokonaistuloista ja pienentäisi osingonsaajien ja suurituloisten välistä tuloeroa. Nyt järjestelmä on käytännössä degressiivinen; suuromistajilla on merkittäviä veronhuojennusmahdollisuuksia rahastojen, vakuutusten, emoytiryhtiödirektiivin ynnä muiden kautta, kun taas piensijoittajat maksavat osingoistaan hyvin korkeaa veroa.

Sijoitusrahastot tulee saattaa samaan verotukselliseen asemaan suorien sijoitusten kanssa. Suomalaisessa veropolitiikassa on jo pitkään suosittu rahastosijoittamista suorien sijoitusten kustannuksella asettamalla osingot kokonaisuudessaan verotuksen piiriin samalla kun rahastosijoitukset kasvavat korkoa korolle ilman veroseuraamuksia. Nykyinen malli edistää kasvotonta omistamista sijoitusten ohjautuessa rahastoihin, joissa sijoittajan ja yrityksen välillä on salkunhaltija ja hallinnointipalkkiot. Rahastosijoitukset valuvat pitkälti ulkomaille kun taas suorat sijoitukset tulisivat ensisijaisesti kotimaahan.

- Alle 1000 euron osingot on säädettävä verovapaiksi.
- Sijoitusrahastot tulee saattaa samaan verotukselliseen asemaan suorien sijoitusten kanssa.

Perintö- ja lahjaverotus

Perinnöt ja lahjat lisäävät veronmaksukykyä ja siksi niitä on oikein myös verottaa. Perintöverotus aiheuttaa vähemmän hyvinvointitappioita kuin esimerkiksi tuloverotus ja toisaalta se myös kannustaa vanhempia investoimaan enemmän lastensa koulutukseen ja keräämään vähemmän aineellista varallisuutta. Lahjaverotus on välttämätön perintöverotuksen täydentäjä, koska muutoin perintöverotus voitaisiin välttää miltei kokonaan. Kiinteistöperinnön verotus tulee toteuttaa niin, ettei perinnön saaja joudu taloudellisen tilanteen pakottamana myymään perintökiinteistöä.

Vuosituhannen alusta lähtien varallisuuserojen kasvu on ollut tuloerojen kasvua nopeampaa. Veron merkittävä kiristäminen ei ole kuitenkaan perusteltua, koska tällöin hallintaoikeuden pidättämisen, korottomien lainojen antamisen ja lasten hyväksi perinnöstä luopumisen kaltaisten helppojen veron minimointikeinojen käyttö lisääntyisi. Suomessa perintö- ja lahjaverotus on kansainvälisesti vertaillen keskitasoa. Kolmesta naapurimaastamme perintöverotus on poistettu, mutta se on kompensoitu muita veroja korottamalla. Suomessa perintö- ja lahjaverotus tulee jatkossakin säilyttää progressiivisena ja veroja tulee edelleen hillitysti kiristää varallisuusolosuhteiden kehittyessä, ainakin niin kauan kuin voimassa on nykyisen kaltainen pääomatuloverojärjestelmä.

Suomessa on kasvava määrä perheyriä joille ei ole jatkajaa. Yrittäjille on mahdollistettava yrityksensä omistuksen siirtäminen yrityksensä pitkäaikaiselle työntekijälle tai työntekijöille, joilla on yrityksen toiminnasta paras ja laajin osaaminen ja tietämys. Heitä tulee perintöverotuksessa kohdella samalla tavoin kuin lähiomaista.

- Perintö- ja lahjaverotus tulee säilyttää progressiivisena ja veroja tulee edelleen hillitysti kiristää.

Pääomatulojen verotus

Pääomatuloverokannat muodostavat nykyisellään ongelmallisen verokuilun suhteessa ansiotuloveroon. Ansio- ja pääomatuloverojen eriyttäminen on kuitenkin perusteltua siksi, ettei ole tarkoituksenmukaista verottaa työ- ja pääomapanoksen tuottamaa tuloa täysin yhtenäisesti. Toisaalta toimintoja joihin verotus vaikuttaa eri tavoin, tulisi myös verottaa eri tavoin. Globalisaation myötä lisääntynyt pääoman liikkuvuus on vaikeuttanut pääomatulojen verotuksen toimeenpanoa ja pakottanut valtiot estämään pääomapakoa alentamalla ja yksinkertaistamalla pääomien verotusta.

Säästöille saadun koron verotus pienentää säästämisen nettotuottoa ja vähentää säästämisen määrää, minkä lisäksi se vaikuttaa sijoituskohteiden valintaan. Nykyisessä järjestelmässä verotus kohdistuu koko nimellistuloon, vaikka pääomalle saatua tuloa on tosiasiallisesti vain se osa tulosta, joka ylittää inflaation. Pääomatulojen tulee olla verovapaita ns. normaalituoton määrään asti. Normaalituotolla tarkoitetaan vaihtoehtoisen sijoituskohteen, kuten markkinakorkokaisen talletuksen tai valtion joukkovelkakirjalainan tuottoa. Tämän rajan ylittävä osa pääomatulosta tulee lukea henkilön veronalaisiin kokonaistuloihin. Tämä veromalli kerryttäisi siis verotuottoja normaalituoton ylittävistä tuloista, eikä verotus näin vaikuttaisi kulutuksen ajoituspäätöksiin eikä säästämiseen. Kun mallia sovellettaisiin kaikkiin eri sijoituskohteisiin samalla tavoin, verotus ei vääristäisi sijoituskohteiden valintaa, eikä inflaatio heikentäisi säästämiskannusteita.

- Pääomatulojen tulee olla verovapaita ns. normaalituoton määrään asti.

Harmaa talous

Harmaa talous on muodostunut Suomessa merkittäväksi ongelmaksi. Harmaan talouden kokonaismäärän on eri tutkimusten mukaan arveltu olevan Suomessa 10 -14 miljardia euroa. Sen lisäksi että harmaasta taloudesta aiheutuvat veromenetykset ovat merkittävät, se myös vääristää kilpailua ja tekee rehellisen yrittäjyyden kannattamattomaksi.

Tutkimusten mukaan noin 90 prosenttia suomalaisten kansainvälisen sijoitustoiminnan tuotosta jätetään ilmoittamatta verottajalle. Hallintarekisteri on tarkoitettu vain ulkomaisille sijoittajille, mutta se mahdollistaa myös suomalaisille yksityishenkilöille osakkeiden myyntivoittojen ja osinkojen pimentämisen verottajalta, kun toimintaa harjoitetaan esimerkiksi etävälittäjien tai ulkomaisen pankin kautta. Tämä johtaa satojen miljoonien eurojen verotulojen menetykseen vuosittain ja asettaa sijoittajat eriarvoiseen asemaan. Sen sijaan, että nykyisyyden mukaisesti laajennettaisiin hallintarekisteröintiä myös kotimaisiin sijoittajiin, tulee anonyymi omistaminen hallintarekisterin kautta kieltää kaikilta sijoittajilta.

Yksi keino harmaan talouden torjunnassa olisi tilintarkastajien raportointivelvollisuuden laajentaminen. Nykyisin tilintarkastaja voi raportoida rikosepäilyistään ainoastaan rahanpesulain velvoitteiden nojalla, kun taas muista rikosepäilyistään tilintarkastaja ei saa kertoa viranomaisille lainkaan tiukan salassapitovelvollisuuden takia. Esimerkiksi Ruotsissa tilintarkastajien tekemät rikosepäilyt koskevat ilmoitukset ovat tuoneet rikostutkintaan useita vakavia talousrikoksia. Tilintarkastajilla tulee olla velvollisuus raportoida poliisille epäilemistään rikoksista, sillä se tehostaisi talousrikosten torjuntaa ja parantaisi osakkeenomistajien suojaa mahdollisia väärinkäytöksiä vastaan lisäämättä silti hallinnollisia kuluja.

Työttömyysturvan katketessa lyhyenkin työjakson vuoksi ajautuu moni pienituloisen tekemään lyhytaikaiset työt pimeästi. Järjestelmän pitäisi kannustaa paremmin osa-aikatyöhön ja lyhyisiin työjaksoihin. Työsuojeluviranomaisille tulee antaa oikeus tarkistaa, että työntekijöiden palkkaus on työpaikkaa koskevan työehtosopimuksen mukainen. Ammattiliitoille on annettava ryhmäkannan oikeus, mikä myös vähentäisi työehtosopimusten rikkomista. Käteisen

rahan käyttöä elinkeinotoiminnassa tulee rajoittaa ja poistaa ulosottomenettelyssä varattomiksi todetut yritykset kaupparekisteristä.

Pankeille ja luottolaitoksille tulee asettaa velvollisuus ilmoittaa suurista ulkomaille suuntautuvista tilisiirroista automaattisesti veroviranomaisille. Järjestelmä on käytössä mm. Ruotsissa ja Norjassa, missä se on toiminut keskeisenä valvonnan välineenä torjuttaessa veroparatiisiyhtiöiden avulla toteutettavia veropetoksia. Verohallinnon resurssit tulee kohdentaa huomattavasti nykyistä selkeämmin verotarkastukseen sekä veroparatiisiyhtiöiden ja siirtohinnoittelun kautta tapahtuvan veronkierron torjuntaan. Poliisin esitutkinnan resursseja on lisättävä, jotta kaikki verotarkastajien ilmoittamat epäilykset pystytään tutkimaan. Viranomaisten välistä tiedonvaihtoa tulee helpottaa ja tietokantoja yhtenäistää.

- Anonyymi omistaminen hallintarekisterin kautta tulee kieltää kaikilta sijoittajilta.
- Tilintarkastajilla on oltava velvollisuus raportoida poliisille epäilemistään rikoksista.
- Työsuojeluviranomaisille tulee antaa oikeus tarkistaa, että työntekijöiden palkkaus on työpaikkaa koskevan työehtosopimuksen mukainen.
- Ammattiliitoille on annettava ryhmäkanneoikeus.
- Käteisen rahan käyttöä elinkeinotoiminnassa on rajoitettava.
- Ulosottomenettelyssä varattomiksi todetut yritykset tulee poistaa kaupparekisteristä
- Pankeille ja luottolaitoksille tulee asettaa velvollisuus ilmoittaa suurista ulkomaille suuntautuvista tilisiirroista automaattisesti veroviranomaisille.
- Verohallinnon resurssit tulee kohdentaa huomattavasti nykyistä selkeämmin verotarkastukseen sekä veroparatiisiyhtiöiden ja siirtohinnoittelun kautta tapahtuvan veronkierron torjuntaan.

Yhteisöverotus

Yhteisöverolla verotetaan liiketoiminnan tuottoa ja osinkoverolla sijoitustoiminnan tuottoa. Yritys ei useimmiten maksa yhteisöveroa lopulta kokonaisuudessaan itse, vaan siirtää sen osittain esimerkiksi tuotteen tai palvelun hintaan.

Julkisessa keskustelussa on toisinaan esitetty, että Suomen tulisi Viron tavoin verottaa ainoastaan yrityksestä ulos maksettuja osinkoja. Nykyinen järjestelmä on kuitenkin yhteiskunnan kannalta tarkoituksenmukaisempi, tehokkaampi ja oikeudenmukaisempi. Ensinnäkin osakeyhtiöiden verottaminen on keskeinen osa verojärjestelmää kaikkialla maailmassa. Noin 5 miljardin vuosittaiset verotulot ovat merkittävä summa Suomen julkisyhteisöille ja vielä suurempi merkitys yhteisöverolla on köyhille maille. Toiseksi Suomessa harjoitetun yritystoiminnan voittojen verottaminen ei välttämättä onnistu lainkaan, jos voittoja ei veroteta yhtiöllä. Osinkojen verottaminen Suomessa voi onnistua, jos osakkaat asuvat täällä, mutta kansainväliset sopimukset estävät tai vähintäänkin rajoittavat Suomen ja kaikkien muiden maiden mahdollisuutta verottaa ulkomaille maksettuja osinkoja. Suomalaisen yritysten omistus ja verotulot lipuisivat siten yhä enemmän ulkomaille. Lisäksi valtion budjetoinnin näkökulmasta tilanne muuttuisi erittäin haasteelliseksi, mikäli vuosittain maksettavien yhteisöverojen sijasta yhteisöjen verotus keskittyisi vain ehkä joskus tulevaisuudessa jaettavien osinkojen verottamiselle.

Suomen yhteisöverokannan tulee pysyä jatkossakin kilpailukykyisenä erityisesti suhteessa muihin Pohjoismaihin, Viroon ja Saksaan. Osinkojen verotuksen osalta tulee sen sijaan pyrkiä nykyistä yksinkertaisempaan, tehokkaampaan ja oikeudenmukaisempaan malliin. Yrityksen ja omistajan verotuksen yhteensovittaminen on tärkeää, koska järjestelmien eroavaisuudet eivät saa avata mahdollisuuksia tulojen muuntamiselle eivätkä vaikuttaa ratkaisevasti valintoihin yritysmuodon tai rahoituksen järjestämisen suhteen.

Listamattomista osakeyhtiöistä maksettavien osinkojen verotuksessa tulee siirtyä pääomatuloverotuksen tavoin normaaliuoton verovapauteen siten, että verovapaa osuus olisi inflaatiota vastaava osuus (n.3%) yhtiön nettovarallisuudesta. Normaaliuoton ylittävältä osalta osinkotulot lisättäisiin saajan ansiotuloihin. Nettovarallisuutta laskettaessa ei tulisi ottaa lainkaan huomioon sellaista yritysvarallisuutta, joka ei liity varsinaiseen liiketoimintaan. Näin ollen siis arvopaperit, muut sijoitustuotteet, autot ja kiinteistöt tulisi jättää nettovarallisuuden ulkopuolelle. Tällä kannustettaisiin investoimaan tosiasialliseen liiketoimintaan ja vaikeutettaisiin verojen välttelyä sillä, että yhtiön tasetta kasvatetaan sellaisilla omaisuuserillä, jolla ei ole kytköstä liiketoiminnan kanssa. Mikäli osingot jätetään joltain vuodelta nostamatta, on verovapaa osuus oltava mahdollista lykätä seuraavaan vuoteen.

Listattujen osakeyhtiöiden maksamien osinkojen verotuksessa tulee siirtyä 25 %:n tasaveroon. Listattujen osakeyhtiöiden osinkotulot on tulkittava pääomatuloksi ja verotettava sen mukaisesti, minkä lisäksi pienet osingot vapautetaan verosta niitä koskevassa kappaleessa mainitulla tavalla. Erilaisten verovapaiden yhteisöjen kautta tapahtuvaan kilpailua vääristävään keinotteluun tulee puuttua säätämällä kaikki säätiöiden osingot ja luovutusvoitot osittain veronalaisiksi.

Nykyisen kaltainen tulolähdejako tulee poistaa ja verottaa osakeyhtiön kaikkea tulonhankkimistoimintaa yhtenä kokonaisuutena yhtenäisin perustein elinkeinoverolain mukaan.

Evangelisluterilaiselle ja ortodoksiselle kirkolle ei tule enää jatkossa tilittää osuuksia yhteisöverosta. Tämä tukee pidemmän aikavälin tavoitetta kirkon ja valtion erottamisesta. Yhteiskunnallisesti olennaiset tehtävät kuten hautaus toimi ja eräät kirkonkirjojenpito tulee rahoittaa veroluontoisilla maksuilla.

Suomen verotusvaltaa tulee laajentaa siten, että yhteisö olisi Suomessa yleisesti verovelvollinen myös sillä perusteella, että sillä on Suomessa tosiasiallinen johtopaikka. Tämä olisi perusteltua, koska Suomen alueellinen verotusvalta laajenisi muutoksella samanlaiseksi kuin useiden muiden valtioiden ja se soveltuisi nykyistä paremmin kansainvälisten kaksoisasujatilanteiden ratkaisemiseen.

Euroopan tasolla eri maiden toisistaan poikkeavat verojärjestelmät estävät yritysten liikkuvuutta ja aiheuttavat huomattavia hallinnollisia kustannuksia. Toimiessaan koko EU-alueella yritys joutuu perehtymään jokaisen maan toisistaan eroavaan verojärjestelmään, minkä lisäksi konsernin voiton jakaminen maa- ja tytäryhtiökohtaisesti aiheuttaa eri maiden veroviranomaisille valtavasti kustannuksia mm. konsernien sisäisen siirtohinnoittelun valvonnasta. Toisaalta verojärjestelmien eroavaisuudet tarjoavat yrityksille mahdollisuuksia verosuunnitteluun, mistä syntyy ristiriitoja yritysten ja jäsenvaltioiden välillä. Pidemmällä aikavälillä onkin välttämätöntä siirtyä koordinoitusti konsernitason verotukseen, jossa veropohjasäännökset olisivat kansainvälisesti yhtenäiset ja yhteisöverokannalle olisi asetettu ehdoton minimi. Aluksi järjestelmä tulee ottaa käyttöön Euroopan unionin sisällä ja ulottaa se mahdollisimman nopeasti myös laajemmalle.

- Osinkojen verotuksessa tulee pyrkiä nykyistä yksinkertaisempaan, tehokkaampaan ja oikeudenmukaisempaan malliin.
- Listaamattomista osakeyhtiöistä maksettavien osinkojen verotuksessa tulee siirtyä normaalituoton verovapauteen. Normaalituoton ylittävältä osalta osinkotulot lisätään saajan ansiotuloihin.
- Osinkotulot on tulkittava pääomatuloiksi ja verotettava sen mukaisesti.
- Kaikki säätiöiden osingot ja luovutusvoitot tulee säätää osittain veronalaisiksi.
- Nykyisen kaltainen tulolähdejako tulee poistaa.
- Evangelisluterilaiselle ja ortodoksiselle kirkolle ei tule enää jatkossa tilittää osuuksia yhteisöverosta.
- Pidemmällä aikavälillä on siirryttävä koordinoitusti konsernitason verotukseen, jossa veropohjasäännökset olisivat kansainvälisesti yhtenäiset ja yhteisöverokannalle olisi asetettu ehdoton minimi.